

Kaninski podi 2007–2012

Andrej Gašperič

Kot že dolga leta tudi v tem letu še vedno ostajamo zvesti raziskovanju visokogorskega krasa – Kanina. V tem času smo na novo odkrili in večino tudi dokumentirali prek 100 jam. Še vedno pa nam ni uspelo, kljub intenzivnejšemu delu, preseči rekorda Azaleje s 300 m globine.

Na vsaki odpravi naredimo nekaj novega v bivaku. Ali ga malo razširimo, zložimo nekaj kamenja v škarpo in podobno. Večjih dosežkov v zadnjem petletnem obdobju ni bilo, čeprav smo v nekaterih jamah delali zelo intenzivno. Vnovič smo poleg iskanja novih perspektivnih vhodov začeli delati na starih, že raziskanih jamah. Veliko truda je bilo vložena v NM 4, kjer nas je zaustavila izredno dolga ožina pa tudi prostora za umikanje materiala nam je zmanjkalo. Zelo perspektivno jamo pod Velikim Babanjskim skednjem NM 63 nam je kljub pokritju vhoda skoraj do polovice zamedel sneg. Ob prvih obiskih je bila jama kopna do približno 100 m globine in tudi prepih je bil izredno močan. Tudi NM 9 se nam je uprl. Kljub začetnim uspehom nas je spet zaustavila komplicirana ožina.

Mihael na izhodu iz skoraj zasutega bivaka ter pri kovanju »tunela« v NM 4. FOTO ANDREJ GAŠPERIČ

Od novo najdenih jam je bilo v letu 2011 veliko upov položenih v NM 98, ki je po začetnih ožinah začela kar lepo napredovati, pa nas je spet nekje na globini 150 m zavrnil nepreviden podor.

Navkljub temu, da nam še vedno ni uspelo prodreti 1000 m globoko oz. se vsaj približati tej številki, nam volje in upanja še ni zmanjkalo. Vsako leto, ko se pripravljamo na tabor (pogosto tudi večkrat na leto), tli upanje, da nam bo le uspel odmevnejši podvig. Tudi pozimi se skoraj vsako leto odpravimo na pregled terena, ko se v snegu pokažejo intenzivnejši dihalniki – potencialni vhodi v globlja brezna. Tako smo si Kaninske pode ogledali pozimi 2009, ko je bila rekordna, 9 m debela snežna odeja. Žal so bili odprti le posamezni večji dihalniki, manjši pa zasuti tako kot naš bivač.

V zadnjih letih se je s sistematičnim pregledom terena skokovito povečalo število pregledanih in dokumentiranih jam. Zadnja številka se je končala pri 150. Delujemo praktično po celotnih Kaninskih podih, kar nam omogoča tudi tako imenovana strateška lega bivača. Za zelo dobro sodelovanje se moram zahvaliti žičničarjem kaninske žičnice in oskrbniku planinske kočice Petra Skalarja. Brez njihove pomoči bi bilo naše raziskovanje dosti težje.

Mihael se vzpenja proti enemu od redkih dihalnikov. FOTO ANDREJ GAŠPERIČ